

"Gjorde jag rätt när jag flydde för mitt liv?"

En berättelse från verkligheten om en flicka som bor på skyddat boende. Berättelsen har avidentifierats för att skydda personerna.

Flickan, L, har brutit med sin familj och bor i skyddat boende. När hon bröt upp med familjen visste hon vad som var rätt och fel, men efteråt har hon stor ångest inför vad hon har gjort. Hon kontaktar sin lärare som hon kände väl och de två för följande samtal:

L: Jag vet inte vad som är rätt och fel längre! Skulle det inte vara mycket lättare att jag accepterade deras val och gör slut på mitt liv, istället för att smutskasta deras heder som är så viktig. Jag skulle åtminstone vara stolt att jag är deras tjej, om jag gjorde som de vill.

Lärarens svar: Att leva det liv du hade i familjen, det stod du ju inte ut med. Som du säger så betraktades du som "smuts". Det är något som din familj kan anses behöva tas bort. Om du inte hade lämnat familjen så kanske du inte hade levt i dag. Du orkade inte med förnedringen, du stod inte ut med rädslan över vad de skulle kunna göra med dig. Dessa känslor har du inom dig, om du tar fram dessa känslor, så vet du att det du gjorde var rätt.

L: Har jag rätten att ens leva? Jag borde ha offrat mitt liv för dem, slutat skolan, gift mig, varit en stolt hustru. Hur kan jag förtjäna att leva när alla mår dåligt på grund av mig, jag är en besvikelse, en svikare. Och jag gjorde slut på deras liv också genom skammen. Hur kan jag ens tänka, säga så, "jävla egoistiska tjejer", alla gånger jag utsatt dem för att bli kränkta inför alla som de möter. Hur kan jag känna att jag borde bli respekterad?

Lärarens svar: Du kan inte leva deras liv, du ska leva ditt liv. De kränkte dig och de ville att du skulle vara till för dem. Du har gjort ett val, du har valt ditt liv och dig själv. Det är det som gäller, du vill fortsätta i skolan, du vill ha en utbildning och ett arbete. Genom det kommer du att kunna förändra ditt liv och även kunna vara en förebild för dina syskon, ja även för din mamma.

L: Här sitter jag nu och försöker göra mitt bästa för att övertala mig själv att jag har rättigheter, rätten att bestämma över mitt liv. Men ärligt talat, allt jag känner är att jag är en hemsk person, hur kunde jag? Jag lägger felet på dem, de tillåter inte mig att gå i skolan, vara med vem jag vill, klä mig som jag vill, gifta mig med vem jag vill. Hos vem ska jag lägga skulden, ska jag lägga den hos min stackars bror som inte kan stå för sina åsikter, och som vände mig ryggen när han, som jag vet, älskar mig mest av allt. Jag kan inte lägga skuld på dig bror! Jag är skammen som gjorde att han tappade ansiktet, och inte kan vara bland andra utan att skämmas. Jag har satt dig i en dålig situation, brorsan.

Lärarens svar: Du har rätt, det är deras fel, inte ditt. Det är genom att sätta gränser och vara tydlig som din bror kan förändras. Han tänker till, och genom att du förändrar ditt liv, så kan han kanske förstå att det du gjorde var rätt. Han kanske också vill välja sin egen väg.